

BORSSZEM JANKÓ

A NAGY TOREADOR.

— Ime, hölgyeim és uraim, a bömbölő bika megjúhozott!

Előfizethetni a kiadó-hivatalban: Budapest, Ferencziek-tere 3. sz. Előfizetési díj: Egész évre 8 frt. — Félévre 4 frt. — Negyedévre 2 frt.

Egyes szám 18 kr.

Dementik.

— Kiadja a külügyi sajtó-bureau. —

Nem igaz, hogy a czár háborúba készül,
 » » hogy *Galiczia* határain vész ül.
 » » hogy *Schweinitz* sikeresen jára,
 » » hogy *Bismarck* herczeg dühös *Pétervárra*.

Nem igaz, hogy néktünk jól résen kell lenni,
 » » hogy *Boszniából* ki kell utóbb menni;
 » » hogy bajba minket *Berlin* tolna,
 » » hogy *Bolgárország* casus belli volna.

Nem igaz, hogy *Gierst* a harc-párt elcsapja,
 » » hogy letünőben *Kálnokynak* napja.
 » » hogy harcra gyártjuk a sok puskát,
 » » hogy ellenségtől tekintjük a muszkát.

Nem igaz, hogy Bécsben hadtanácsot ültek,
 » » hogy *Pétervárra* jegyzékeket küldtek;
 » » hogy bárki háborúba vágjon,
 » » hogy Oroszország van is e világon.

Nem igaz, hogy áll az, amit megczáfoltak,
 » » hogy a dementik mind igazak voltak.
 » » hogy immár a krízisnek vége,

S nem igaz hogy igaz az, hogy mentve már a béke.

INTERPELLÁCIÓK.

— *Perczel Miklós* szűz interpellálónak ajánlva. —

I.

Van-e a kormány szándékában az északi szemhatáron mutatkozó fekete pontokat fehérre meszeltetni?

Szándékozik-e továbbá akkép intézkedni, hogy a czár magyarfaló panszláv környezete magyarbarát panszlávokkal helyettesíttessék?

Tekintettel végül arra a körülményre, hogy a muszka rendszerint csak azt a bizonyos »egy kozá-
 kot« szokta egy-egy csatában elveszteni, s e szerint elégséges volna határőrségnek száz kozák, mert ennyivel éppen száz csatát vívhat meg: ugyan már mikor intéz a kormány kategorikus felszólítást a czárhoz a határainkon levő hadaknak száz kozák erejéig való leszállítására?

II.

Tekintettel arra, hogy a medve a mézet nagyon szereti és a muszka, mint északi medve, a keleti kérdés mézes madzagát is kétségkívül csak azért nyaldossa, mert édes: kérdezem az igen tisztelt kormányelnököt, mikor szándékozik az iránt intézkedni, hogy a Balkán-félsziget összes területéről a méhek kitiltassanak?

III.

Szándékozik-e a kormány felvilágosítást adni az iránt, vajjon fog-e a czár már legközelebb oly politikát követni, hogy a pécsi casino tiszteletbeli tagjának meg lehessen választani?

S ha nem: meddig fog késni boldog emlékü néhai Nagy Sándor macedon király feltámasztása érdekében a kellő lépéseket a túlvilágon megtenni, mint aki a gordiusi csomó ketté vágása által a bonyolult ügyek kellő megoldására való képességét fényesen bebizonyítván, kétségkívül a keleti kérdést is meg tudná oldani?

Irodalom és Zene.

„Zenészeti arithmetika.“ 3000 órai étude alapján, jubilálni óhajtó dilettáns kartaársai számára útmutatásul írta, és grafico-ritmikus táblázatokkal ellátta *Bellovics Imre*, karnagy és jubiláns.

„Nem, nem megyünk mi innen el!“ Hőfuvásztati kardal. A markába fujja *Pokrócz Adám*, fő jegyvizsgáló és lyukasztó.

„Sirva megy el a kapum előtt.“ Bucsuztató kardal. *Keglevich Istvánnak* ajánlja az opera személyzete.

„Elméleti és gyakorlati tagadás.“ Irta és dr. *Hombárnak* ajánlja *Szemecz Emil* népfölkelő és rántottaparittyás.

„Megfagyva.“ Elbeszélések. Irta és *Sanyaró Vendel* urnak ajánlja *Lábas Rozi* kis-kocsi-vendéglő-birtokos és köz-kocszonya-készítő.

ATHEDRAI BÖLCSESEGEK.

— A pokolkö úgy éget, mint a mennykö!

— Petőfinek oly szép volt a kezeirása, hogy nem tudni mi volt: nagyobb költő, vagy író?

— Ha ide megyek, itt a pimasz; ha oda megyek, ott a pimasz.

— Mondtam már, ne használja azt a szót »azonnal« olyan gyakran, mert azonnal kiküldöm.

— Az volt a szerencse, hogy a tengerre földig érő köd creszkedett le.

IDŐÁRÁSI TUDÓSÍTÁS

AMERIKA ÚSZIK A DOLLÁROKBAN.

EUROPA MEGREKED A SZURONYOKBAN.

MAGYARORSZAG ÚSZIK A HÖVIZBEN.

AZ OSZTRAK-MAGYAR-ÓROSZ HATÁRSZÉLEN A KATONASÁG MEGREKED A HÓBAN.

Tönődések

Seiffensteiner Solomontól.

— *Forcsa, hojd még o leg-henczegübb emberben is van valami, o mi szerényg: oz ü ész-tehetsége.*

— *O legtöbb embernek o péndz oz oszongyal jön o házhoz, de oz ész mind o kettünek.*

— *Igoz, hojd o monka nem olocsonit le oz embert, de oz ember szokott leolocsonitoni o monkát.*

— *Sak ódj ne járják oz ój-ságok o vészkijobálással, mint oz*

edszeri pásztarjerek, oki tréfából mindig ijesztete oz ü pojtásoit, hojd „jün o forkos, jün o forkos!” ódj, hojd otó-jára, mikar igazánd jütt o forkos, és o bajtárjerek kijobált, el nem hittek neki, és megette ütet o forkos.

— *O nopokba váltam o nemzeti színházba o Záli feleséggel. Odták elü o »Vizkeresztá. Asz monja edszer a bahócz: »Ami van, az van!» Respekt o Sekszpér oresség elütt — de ebben nincs neki igoz; mert kéremlásson: van léke... és még se nem van.*

— *Kérdi tülem o Llayd kávéház elütt o Simele Sübelhein: »Nü herr fün Seiffensteiner, mit tartja mogo o moszko pületiktül?» Feleltem neki rá titkas célzattal: »Tortok — tüle!»*

— *O rezervisztok még be sem nem sin:senek czi-tálva, már is van manöver. Persze o börzön.*

— *Forcsa, hojd oz okoziókat minyárt oz okoziák éreznek meg.*

— *Ho lehetne szabad ed börzianosnak odni tonáczst o czárnok, o Lípme Drehkopp egyánlana o moszka fül-ségnek: hod sindájon hamorosan ed schluszt popiros járo-dékba és vonolja mogát visza o hotárszélrül.*

— *Hojdho fídjelmesen végig hollgotom eztet o nédj esztendü elütti szigledi botrángyt, ünkingytelen gondolok mogombo bele: forcsa, forcsa! Oz iskolás jerekek is meg vernek oz iskolomestert!*

— *Mikar olvasok, hojd lenézik a mieink o tübbi állomoktul o tübbi hodseregekt, okkor mindig jotja eszembe nekem o Czallel Haferblüh, omi ed izbe így kojebálta fül: »Hojdho már én mogam nem lehetek najd, ledjen legolább o tübbi kicsingy!»*

— *Mi tülönk o képviseli oresságok bele tonálnok mogokat minden situationba. Oz első ülése o Helfy oresság vóta horczios mint edj generál o mi idüinkbül; o Perczel Miklús oresság bozogányosan, mint edj hodvertü o régi idükbül; o fíotol képviseliük fülfeigyverkezve — gok-kerokkal; oz egész teremben füst és még o mágnásgallérió is tözben!... Ez ozutánd o háborós hangolat!*

— *Arészázán o mólt esztendübüil kimaradt kolen-dárejomt árolták o népnek ideji helyett. Mi van azon kölömöös rajta? Hát nem vagyunk mi szokva hozzá, hojd onteszemítok ógy beszéljenek, mint a tovolyi kolendárijom?*

Apró hírek.

✓ **A czeplédi botrányperben** a *Verhovai-Szemnecz-Csatár-Rácz-Persai* kompániát egy zsidó fiskális védi. Jogi érveit a páráját immár kilehelt »Függetlenség« főrovtának, a »Zsidóvilág« köpködéseiből meríti. Valóban — a vádlottakat fölmenthetik, de a védőt csak elítélni lehet.

✗ **Csanýági bácsi él!** Nem »hótt« meg! Örvend is neki minden igaz magyar lélek. Csakhogy a »vén sas« híres epithetonját örökre elvesztette. Már ezentül csak ugy fogják emlegetni hogy »vén fönix.«

○ **Az országházban** általános az apathia, stagnáció, közönyösség, lelkesedés-hiány fölötti panasz ép akkor, amidőn ott még a taplós, poros, tűzmentes elnöki függöny is lángra gyúl.

> **Aradon** egy szakácsné a kutba ugrott. Öngyilkossága az orosz politikával áll összeköttetésben egy frájter közvetítése révén, kinek mozgósításától tartott az érzékeny konyhahölgy háboru esetében. Nem tudta a hadüzenetet bevárni.

■ **Keglevich István** gróf intendansi búcsuzása alkalmából kitört a személyzet körében mind az a lelkesedés, mely a színházi jubiláris lakomán elhallgatott híres pohárköszöntőbe rekedt.

× **Árviz az Operában.** Keglevich István gróf távozása annyira megindította az Opera tagjait, hogy könyeikkel elárasztották a podiumot. Későbbi értesülés szerint az áradást egy vízvezetéki cső okozta, mely a volt intendáns után való bujában repedt meg.

† **Paulay Jaromirnak** megjelenik Grillparzer »Ahn-frau«-ja éjfélkor és »Medea«-ért tantiémeket követel.

+ **Török János** főkapitány beadványában panasz-kodik, hogy az előljárátságokhoz utasított szegények pár nap mulva ismét a rendőrséghez kerülnek. Micsoda ósdi felfogás ez, főkapitány uram! Nem tudja, hogy amit a főváros tesz, minden jól van téve? Mióta a főváros felcsapott világvárosnak, gondoskodnia kell róla, hogy a világvárosnak legalább külszine megőriztessék. Már pedig tudni való, hogy minden világvárosban sok a szegény, hajléktalan csavargó. Főkapitány ur! ne bántsa a mi világvárosunk zománczát.

± **A nagyhatalmak** példáját bölcsen követik a kisebbek. Románia 12 milliót költ új fölszerelésre; Görögország kászolódik; Luxemburg nagyhercegség is minden lehető megtesz az eshetőségre: a csendőrség számát 2-vel szaporítja, a megszavazott 6 ló közül 2-öt beszerez, a többire pályázatot hirdet; a különben csak udvari ünnepeken használt mozsarakból kikotortatja a gypet, a szomszéd Reusz-Schleiz-Greiz hercegségtől 3 font puskaport kér kölcsön, a gyermekektől az ólomgombokat beváltja stb. Bulgária is áldozatot hoz: kiadja Ferdi herceget.

CYCLOPEDIA.

Tollkés = zsebmetsző (innen tollvaj.) — Canif = zsebmetsző (innen ganef). — Naplopó = Promethens.

MIHASZNA ANDRÁS

fővárosi m. k. rendőr szemlélődései.

Van itt ész!

Van! — Ha tamáskodik benne az a sok nasszáju újságíró ifjúr, gyűjjön, vizitáljon meg! Gyűjjön, oszt vergye bele most az ecczer a turóját abba a nagy likba, aki a fejem tetején tátog; megláthassa, hogy nem kóczval van kibéllelvel ez az én édös fejem, halom csöppen-tött tisztza merő m. kir. észvel.

Mer van itt ész, meg vitésség!

Ettül kaptam eztet a plezurt is a fejemen. Ha nem jut is érte vitésségi metália, azér én mégis tudom, hogy katonáktul kaptam. Ugy esett, hogy hufüre virradóra a mint a posztomon sétálok — mer ebbe a farkasordító hidegbe még csak szundétanyi se lehetett egytet — eccző csak arra svenkol felém egy fél kompánia katona. Ejnye, de jó hosszi erlábniszuk vótt, gondútam magamba; meg ugyan hun itták aztat a jó bort, a kitül olyan hügyös kedvük van, hogy minden kapun bezörgetnek, meg oan jó izüven danának?

De azér nem bántom'üket, mer hát a katona nem czibil. Nem tom a szemük káprádzott-é, vagy a nagy hó mián azt tudták, mán Muszkaország graniczáján vannak, oszt engem níznek a muszka főrposztznak: igenyöst nekem veszik a direkzijót. Látom, hogy baj lesz belülte mingyá. Rögtönössen hátrafele kezdem koncentrányi magamot, hogy majd a hóbuczka mögött dekkungot keresek. De nem hasznát semmit. Bele toszintottak a hóba. Ne te ne! mondok, mer szónyi nem tudtam a hótul — de nagy a vitésségtök! Még csak antul kinyössebben másztak rám, oszt' kitróbálták rajtam, igaz-e a kit az őrmester ur beszél a panganétrul, hogy avval szúrnyi, vágnyi lehet effurmán. Szúrtak, vágtak az istenadták, mintha kértem vóna őket. Halom azér a világer

se haragszok rájuk. Én is vótam katona — ott tanultam a regulát, ott csöpögtették belém az rönd magvát, a kinek lönyyi muszáj. Nem is gonoszságbul lékeltek meg a legények, de mer beléjük szorútt a nagy vitézség, hát luftot szereztek neki. De a *Jófejő* komerádomon ki nem foghattak! Vagдостák a fejit — csak ugy nevetett a szemök közzé. Ilyen koponyát mutasson nekem még kettőt az a kártya fejú ujságragasztó falka!

Mér is hallgat rájuk felsíges Tisza Kálmán ú szent-sége, hogy ne csinyájon háboruságot!?

Ha én neki vónék, mán rég összegabajodtam vóna avval a muszkával! Megmutattam vóna neki, hogy nem csak az utczán tud verekenyi a ki igazán való katona, halom kível a placzon is, a virtikli csatába.

Regula szerint meg van ugyan tiltva a politikálás, de magamba mégis sokszor elgondulom, hogy mégse lehet jó vége ennek, mer az a muszka csak nem akar elünyi. Meg nem is ugy tösz, mint más jóakaró kutya ellenségünk, hogy megirgya levélbe: »no ekkor meg ekkor ott leszek a grániczon! A ki nem fél, álljon ki velem a placzra!« Nem ugy tesz az a faggyuszopogató, halom suttyomba küdi az embereit oz országba egyenkint, párossával, hogy ugy fonják be apránkint mint dróttal a törött fazekat.

Hogy én ezeket hunnan tudom?

Hát ugy tudom, hogy tudom. Mán meg is kezdte eztet a manébert a muszka. Én magam, az én saját m. k. kezeimvel fogtam itt helyben Budapest fővárossának kellős közepibe egy valóságos, igazi, virtigli, ágrul szakadt kozákot. Be jis késértem, ki jis nyomoztam. Bevallotta tövirül hegyire, hogy vót, mint vót. Hogy gyütt el nagy Muszkaországbul, hogy tisztította a vasuton a havat (hogy a muszka seregnék utját egyengesse), hogy kódorgott itt vagy hat napig (hogy a többinek kovártélt csinájon). Mindent kisedtem belülte, oszt betöttük a hüvösre, hadd melegedjen.

Ebbül most megtudhassa a kinek benyött a kobakja, hogy a muszka mán kezd lassankint tiláréroznyni, mint a hogy katonáék mondják. No András, mondok édes magamhol, és meg is veregettem a vállam — mögmöntötted az országot a muszkátul! De muszka kozákot meffognyi nem is oan nehez, mint *budapesti kozákot!* — Nem ölég oda a m. k. ész, tapéntat meg eréll. Oda plotekció kell — a plotekció ellen!

Így igazétom én el az ország sorgyát, de a magam embereirül se veszem le tapéntatos kezemet. Van is velük ölég bajom. A sok faczér betörő, csirkefogó, csavargó ebbe a nagy hidegbe mind itt szorútt, mint a veréb az ölmos esőbe nem bir mozdúnyi se té se tó. Annyi a dógom velek! Még a rémisztő sok sikkasztó, poszkiszlis, villabetörő, ezüstkanálemelő is mind itt rekedt a nyakamon. Nem tunnak Amerika várossába átszöknyi; ebbe a tengör hidegbe a tengör is mind befagyott.

No, öreg világtalan, ugy-e nagyon hideg van kível? Jobb is lesz magának odabent, muzsikálhat kend a kozákomnak. Anz, czváj befele! M. m. r. m. l.!

Resurrexit! — félre bánat! —
 Meg se halt még s már feltámadt.
 Ujságíró halatóknak,
 Farizeus sratóknak
 Jó *Csanyágyi* bácsi
 Azt mondja, hogy: *ácsi!*

Kerekiben, lenn Biharban,
 Nem esett kár e magyarban.
 Helyén van még parókája,
 Megcsendül még a nótája:
 Hogy hunczut a német,
 A manó enné meg!

A vén szittya Kerekiben
 Ma is hazát szeret hiven:
 Lidércként ül ma is álmán
 Hitehagyott Tisza Kálmán,
 S ma is tör ez ellen
 Az agg kurucz jellem.

S bár ma nincs úgy mint volt régen,
 S bús csillagzat jár az égen,
 Diétából hogy kimaradt:
 A kereki malom alatt
 Van a honra gondja,
 S nézetét kimondja.

A pártját, mely itt hallgatja,
 Hangos szava szivig hatja.
 Molnár, esküdt, öregbíró —
 Nem köll nekik váltó-gíró;
 Lapot se gründolnak,
 Kölsönt se pumpolnak.

Az öregnek, — nincs itt bon ton —
 Jobb is e *bihari ponton*,
 Mint, hol lelke mindig lázban,
 Közöstügyes országházban. —
 Jó bihari légben
 Él friss egészségben.

És a bolond hir, mely róla
 Gyászos huhogással szóla:
 Mindig hasonló alappal
 Közöltessék még sok lappal;
 S akkor egy dal mindig lesz itt,
 Zengvén: *resurrexit!*

VÁRATLAN UDVARLÁS.

Reb Menachem Cziczeszbeiszer szörnyű átkozódásából.

— O te tarkadul tonolják o dakterok jójitani!

— Ledjen te tüled oz üsszes gyüvedelm o Harmani részvény tár-soságtul o három évi usztalék.

— Ledjél te ed primodonnátul o szobó, és öritsen ü o te egészségre ed méregpohárt!

— O déli vosóton otozzál oz onyósoddal egy kopéban, és ledjetek elhovazva három napig.

— Ledjen dus osztolod és sze-gény széked!

— Ledjen te rojtod ed nehéz nátho, és zsebvelő nélkül ledjen moszaj korizálni te néked ed szép kisoszonynok.

— Koptál te oz orongy lokodolmod nojján ed czviki-pozsit o tied onyóstul!

— Oz utulsú órad is o Bärele Haynál ledjen elzálego-sítva.

— Ögy ledjél te odvarképes, hojd mindig oz odvar küze-pin háljál és ebédjel!

„Hármas határ.“

— *B. B. Lenke* népszinművéből közöljük ezt a dalt, melyet a darab hőse, *Ferencz* énekel. —

**Budapesti hármas határ,
Vagyok benne államtitkár,
Viselem a biztos nevet,
Szenvedek érte eleget!**

Pinczergyűlés.

— From our own. —

Peörkölthy Jean elnök. (Az óra éjfelet üt.) Tisztelt pinczértársak! Éjfélkor gyűltünk össze, mert amit tárgyalni fogunk, az nálunk csak a sötétségben mer immár mutatkozni, napvilágnál nem. Értem a tisztakezűséget. De mentül setétebb a megvitandó kérdés, annál jobban akarjuk megvilágítani. (Helyes! Igaz!) Nemde különös az, hogy mikor a *borraivaló* különböző alakjában a társadalom minden osztályát megmételjezi: épen mi, a pinczerek, tartunk gyűlést a borraivaló eltörlése mellett? Csak az a kérdés, hogy lehetne ezt a czélt elérni? Tessék hozzá szólni.

Schnitzényi Franczi. Nincs annál könnyebb valami. Adjanak nekünk rendes fizetést és mi készörömost lemondunk a borraivalóról. Van egy concret indítványom is. (Halljuk! Halljuk!)

Indítvány

a borraivalók eltörlése tárgyában.

Tekintettel a fönnebbi körülményre, bizassék meg a kormány, hogy Oroszországgal minden áron megalkudván, az ekkép megtakarított hadi költségekből 50 milliót arra szánják, hogy belőle töke alakíttassék, melynek kamatjaiból a pinczerek rendes díjazásban részesíttetnének. (Általános helyeslés.)

Lovag Escalop von Lungenbraten. Örömmel üdvözlöm önöket az önérzet magasain, a büszkeség tetején, a méltóság ormán, az önbecsülés fokán, a férfiaság csucsán! Nem kell trinkgeld! Ne higye az a rongyos vendég, hogy becses szolgálatainkat két oda dobott rézkrajczárral honorálni képes. (Ugy van!) Elfogadom az előtttem szöltött indítványát.

Kiss-Fekete Tóni. De nemcsak ezért gyűltünk össze, hanem azért is, hogy a pinczérség ezental szakképzettséghez, qualificatióhoz legyen köve. Igaz, a közhivatalokra nagyon sok készületlen tisztviselőt neveznek ki a minősítvényi törvény daczára. Épen azért kell szerény nézetem szerint nekünk megmutatni, hogy a mi pályánkhoz több tudomány kívántatik, mert itt a protekció nem használ, és aki vendégeit leönti, vagy a saját kárára rozsul ad össze: abból sohasem lesz semmi.

Mehrbraun Adolf. Nekem egy különös indítványom volna. (Halljuk!) *Neveljük a közönséget!* (Hosszan tartó helyeslés.) Amit a mi elnökünk az önérzet, a férfias büszkeség és méltóság csucsairól beszélt, az csak az a hires hajdani czukkervasszer óne czukker! (Igaz!) Uraim! Mint minden baj felülről, ez is *mindünk* kezdődik. (Dörgő helyes.) A közönséget elkényeztetjük. Elejébe köszönünk s nem fogadja üdvözlésünket; utána bókolunk s észre nem veszi. Csak elsőrendű fogadóink főpinczéreiből tapasztalom azt, amit m. tisztelt elnökünk az önérzet ormának nevezett el. Főpinczerek nem lehetünk midnyáján, mint a hogyan kívül a közönséges életben sem születik minden ember főispánnak vagy nagykövetnek. De tarthatunk közepet uraim: a köszönés essék egybe a köszönettel! Köszönet pedig csak a borraivalóért jár. (Helyeslés és ellmondás: »Le a borraivalóval!« »Föl a borraivalóval!«)

Nachgusz Eduárd. Ha már együtt vagyunk, még két reformeszmét szeretnék szóvá tenni: egyik a »pinczér« elnevezést, másik a »frakk« viselését illeti (Halljuk!) *Pinczerek*, uraim, mi nem vagyunk. Mi keresni valónk a *pinczében*? (Igaz!) Egy budapesti hirlap segíteni akarván rajtunk és a magyar nyelven, forgalomba szeretné hozni a »pinczést.« Ez megfelelhet talán a nyelv szellemének, de nem nekünk. Inkább amazt fogadnók el, természetesen előkelő, tehát francziás alakban, így: *Pinceur*. (Nagyon jó!) De mert hazafiak vagyunk (örjögő, perczekig tartó lelkesedés) elutasítjuk magunktól az idegen szót s ajánlanám ezt: *vendégnök* mint fő elnevezést, tuzetesen pedig használhatók volnának foglalkozás szerint az »*etetlenök, itatnok*« (speisentrager, weinbursch) akiknek oberkellneri feje viselné a »*vendégnök*« méltóságot, míg a gazdát persze a *vendégnagy* örökös címével ruháznók fel. (Elfogadjuk!) Ami a *frakk* kérdését illeti, két szélsőség előtt állunk: az egyik az, hogy mi mindig frakkosan forgolódván, a vendéget nagyon is emlékeztetjük alárendelt helyzetére; tulfelől meg az a felfogás is hódíthatna magának hiveket, hogy: míg a vendég csak hétköznapi ruhában ebédel, mi őt frakkban szolgáljuk ki, ez által a frakkot inasi egyenruhává törpítvén le. Mi pedig — s ezt az ily intim körben ki is fejezhetem — mi pedig, akik volta képen mélyen lenézzük a vendéget... (Zaj.)

Peörkölthy elnök. Megvonom öntől a szösz... mondok: a szöt... .

Nachgusz Eduárd. Szavaim úgy látszik félremagyarátatván... kérem...

Peörkölthy elnök (csenget. — Minden oldalról oda rohanak. »Krásson!« »Pittüh!«) Semmit sem kérek, csak egy kis csöndet. (Derülttség. Titkos szavazásra kerülvén a dolog, a borraivaló elejtése elejtetik, a *vendégnök* s *frakk* kérdései pedig elhalasztatnak a jövő gyűlésre.)

Miniszterjáték.

— A szerb gyermekvilágól. —

A király, kezében miniszteri tárczával, egy kör közepén áll, körülötte a különböző pártokat képviselő miniszterjelöltek összefogott kézzel körben kólót járnak és — *kóloznak*.

Miniszterjelöltek: *Válassz engem,
Engen válassz!*

Király: *Nem megy az olyan hamar,
Nem az lesz, aki akar.*

Miniszterjelöltek: *Tárczát adj, tárczát adj,
Mert rája a vágyunk nagy!*

Király: *Ki a tárczát szereti,
Úgy ugráljon,
Ahogy füttyölök neki.*

Miniszterjelöltek: *Füttyölj, füttyölj!*

A király elfüttyöl egy kólót, aztán keringőt, végül csárdást. A miniszterjelölt gyerekek sorban táncolnak rá s aki legjobban járja a szerb-osztrák-magyar tánczot, azé a miniszteri tárcza.

Czegléd dicső napjaiból.

— Törvénytörési tárgyalás. —

Az elnök. Igaz-e, hogy ön izgatta a népet?

Rác Géza (vádolt.) Nem lehet az téjem, elnök bácsi! Hiszen attoj még szopósz gyejet voltam, még nem isz tudtam beszélni. Most sze iden tudot. Endem czat azél vittet el a többi báczit, hogy mutodasszanat, milyen szép gyejet vagyot. Én czat ajja emlétszem, hogy valami szájdát láttam szaladni, ész tiabáltat: ott szalad a jántotta!

Az elnök. Hát ön mit csinált a zürzavarban?

Persay Ferencz (vádolt.) Emlékszem, amint kijöttünk a templomból, még mindig a fejemben zúgott a zsoltár. Áhítatosan összetettem a kezem és imádkoztam, tehát nem hallottam semmit; és, mint illik, imádkozás közben lesütöttem a szemem, e szerint nem láthattam semmit. Csak azt láttam, hogy Ugron felé repült a tojás.

Az elnök (*Szell György* vádoltához.) Hogyan hívják önt?

Szell Gy. Ügyvéd vagyok.

Az elnök. Hol volt ön a veszekedés alatt?

Szell Gy. Malom előtt való vasárnap.

Az elnök. Nem látta, ki lökdöste a zászlóval Ugront?

Szell Gy. Még akkor én is képviselő voltam.

Az elnök. Nagyon jól beszél, még csak egy kérdést: Hányan jöttek Pestről?

Szell Gy. Ugronról csak úgy csurgott a rántotta.

Az elnök (*Szemnecz Emil* vádoltához.) Ön valószínűleg nem fog emlékezni semmire?

Szemnecz Em. Igenis nem emlékszem, csak azt tudom, hogy Ugron olyan volt, mint a kirántandó csirke, mikor megforgatják a tojásban.

Az elnök. Azt tudom, hogy önök nem biztatták; de talán mégis megmondhatná, miért vitt a nép magával tojást arra az ünnepies alkalomra? Hisz ez nem tartozik ünnepi szokásaihoz.

Szemnecz Em. Azt hiszem, hogy a nép husvétii ajándékba vitte a tojást. De mikor a távol állók látták, hogy a kedves pesti vendégek közelébe nem férhetnek, messziről mutogatták a kezükben. Ugronék ezt nézték fenyegetésnek. Azután, hogy ne vigyék haza az ajándékot, hát odadobálták. Ha egy-két tojás eltörött, ne vegye Ugron ur rozsz néven: ajándék tojásnak nem nézik a sárgáját.

Az elnök. Köszönöm a felvilágosítást. (*Asztalos János* vádoltához.) Mi volt az a zene-bona márczius 15-én?

Asztalos János. Aszondták az urak, instálom alásan, hogy szabadság ünnepe lesz, hát biz' a nép azt hitte, hogy minden szabad akkor.

Az elnök. Igaz-e valaki a népet?

A vádolt. Nem bizgatta azt senki. A maga jámbor eszítül tanálta ki a módját.

Elnök. Maga ott volt-e akkor?

A vádolt. Nagy ideje már annak, hogy ez a dolog megesett, hogy emlékezném én arra, ott voltam-e, vagy se?

Az elnök (*Szabó Ferencz* vádoltához.) Tudom, maga sem emlékszik semmire. Csak azt mondja meg, mért dobálta meg Ugront tojással?

A vádolt. Azt hittem, kérem szívesen, hogy zsidó.

Az elnök. Hát a zsidót szabad bántalmazni?

A vádolt. Szabadni tán nem szabad, de lehet. Meg jól is esik.

Az elnök. Hát maga *Cseh János* miért áll itt?

A vádolt. Nagy az én sorom, kérem szeretettel. Az nap, hogy ez a petek megesett, a templomba voltunk. Amint diktálom szépen a zsótárt, istenes buzgóságomban az éneket nagyon fennhangon kezdtem. Meg hogy, mikor a szent ászlót emeltem, bele ütközött egy pesti teins ur. Az ászló aztán kiesett a kezembül, ráesett az egyik pesti urra, de az elugront onnad. Ez az én vétkem, kérem szeretettel.

Az elnök. A többiről mit tud?

Vádolt. Nem emlékszem én egyébre, mint hogy a Bangó Pista komántól egy pipa dohányt kértem.

Az elnök (*Tóth János*hoz.) Maga is ártatlan?

Tóth János. Ne érjem meg a holnapot, ha csak tudok is felőle valamit. Vakuljak meg mindjárt, ha látam az nap egy lelket. Itt sütyedjek el álltó helyemben, fusson ki mind a két szemem, soha rám ne virradjon a napvilág, le ne szaladhasson a kenyérke falat a számon, szakadjon rám ez a ház. . .

Az elnök (félre ugrik.) No ne bolondozzon! . . . Elég! Látom, hogy ártatlan. — Azt tehát mindenki látta, hogy Ugronékat tojással dobálták és bottal ütötték.

Mind a vádolt. Ugy láttuk, mintha most is előtünk állana; akar letegyük rá a hitet.

Az elnök. De arra senki sem emlékszik, hogy ki dobta meg?

Mind a vádolt. Négy esztendő nagy idő. Négy esztendő alatt az ilyet elfelejti az ember.

Az elnök. E szerint mindnyájan ártatlanok?

Mind a vádolt. Olyan tiszták vagyunk e dologban, mint a ma leesett hó.

„Fájó szívből.”

— Ujabb sorozat. —

Itt van a tél, elhulltak a levelek,
Bánatomban azt sem tudom, mit tegyek.
Keservemmel senkit én meg nem csalog,
Bűbánatból, fájó szívből, erednek mind e dalok.

Gyászba van a szívem,
Nincsen rajta margó.
Csak az egy vigasztal,
Hogy elment már Margó. *
De mit ér ez nekem?
Hisz' borzasztó e tett!
Aranyos báróné
Tönkre»Suhancz«-ban tett.

Megölte magát egy
Szép fiatal ember.
Engemet szeretett
Örtült szerelemmel. *
Sirattam szegénykét
S magamban gondolám,
(Ez is vigasztalás)
Milyen jó kis reklám!

Nincs olyan balzsam, mely
Fájdalmammal bírna.
Publikum kegyeltje
Lesz már a szép Irma.

Dicsőffy Loránd

jubilált magyar színész a „Pannónia” előtt.

Nem hercegnői palástból hevenyészett sminkoló puffli — de roppanó puff!
Nem pirosító nyulaláb — de vérező oroslánköröm!

Pusztulj kalitkádól sugó — tigris kereczvévé avattam!
Hej ti kritikások! Banda!

»Dem mimen flikt di nákvelt kájne krencze!« éneklí Sillér a »Kábel és liba« tragédiájában.

És mégis kiálltam, szembe nézve a háladatlan utókorral, mely haldoklásunk perczében már tódul kifele, hogy a Szikszayban megvacsorál-

jon, s mire végvonaglásunkat művészi nüjanczal lejátszottuk — már fújja a krigliről a habot, s eldobva a színlapot, kéri az étlapot, közben megroppintja a sós kifit.

Banda!

Kihívtak és én megjelentem.

Lőttem!

Nem csak Sekszpör, Katona, Sillér és Götthe jóvöltából vagyok én hős — de a magam emberségéből is!

Mi lesz velem, ha meghalok?...

Pсах! mondja Szalvényi.

De mi lesz velem, ha még soká élek?...

Nyugdíjamat az Angyalföldön élvezzem?

Vagy mint kántor Gyuszi a spítalban? Dörgő Coriolán uyöszörgő fajankók közt?

Ah, »fel Cinna, fel!« Megyek mellék-metropolisomba, Ujpestre. Mit nekem biztos fizetések cselédjei, nemzetiek! Atok likopódiumus fejetekre!

Suszterek!

Banda!

Pezsdül vérem ez ujjabb auszflúgom gondolatától. Föllépek mint erkölcsi végrehajtó Fránczinyónban. Bemutatom a kómikum-arisztokratikumot. Már megfejtettem magamat: pozsonyi szilvamellény, mezőturi karimás czilinder, kassai pepita nadrág, bogárdi gérokk, palotai nyakraváló, királyutczai monokli, verebélyi venyige bot — így megyek oda! Hohérom Paulay: »vagyok és állok!«

Pista, most nem kellesz. De mégis, ha isten vagy, csinálj ki 5 frt segélyt a nyugdíjból.

Banda!

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Lngyl. Használunk belőle. —

Szeged. M. Julis k. a. nagyot

épült rajta. Köszönet. — Sz. J.

Nem a V. hangja az. — Piper.

Került benne. — St. F. Egy kis olcsó reklámocská elkéne, ugy látszik. — Hunvs. Hát nem is olyan novus ön, mint gondoltuk. Lám, a hosszú pausa alatt elfelejtettük a keze vonását. — Rehmusz. Mentől sürűbben. — Anonymus. Nincsen eléggé kiélezve. — Régi olvasó. A »Danaidák követ hengergetni«, mint Titán Laczi mondaná, hálásabb foglalkozás, mint némely vidéki lap szerkesztőjét nemcsak a nyelvtan és logika szabályaira, de a kötelességtudásra is rázorítani. Amit elmulasztott az iskolai tanítás és a házi nevelés, azt helyre nem pótolhatja a gúny. Vétkes azonban maga a közönség, mely a nemzet kulturális érdekeit nagy szavakkal kongató nyegléket, jobbik rovasára, támogatja. Mihelyest egy kis terünk szorul, közöljük. — Nemo. A szives érzelmeket viszonzozzuk, a képet megrajzoltatjuk. A többiből egyet-mást szétszórva fog megtalálni a jelen számban. — F. I. A »Roma-Amor« tréfa sikerült. Csak-hogy már Nero udvarán élő rebuszban adták elő. Már a Juczikához jobban hozzá hajazs a vitéz főhadnagy ur. Élünk is vele, márhogy a küldeménnyel. — H. L. A beces anyagot köszönettel vettük. A küldemény oda talált-e? — „Kaczagó Thalia.“ A szives ajánlatnak, sajna, meg nem felelhetünk. Az ügyesen, elmésen szerkesztett lapot azonban tetszéssel olvasuk és tapsainkkal buzdítjuk. Lorándunk szelleme legyen önnel! — Cs. L. Tán már a jövő héten. Az a kép egyáltalán nem arczkép. — B. I. Jó lesz Vöröshegyi urnak a szájába. — K. K. A hallgatás magyarázata egyszerű: levelét nem kaptuk. A mostaniból közlünk. Folytassa. — Kolozsvár. A »Pr. K.« gyűlési jegyzőkönyvében korántsem oly drasztikus a megrótt passus, mint a milyenek ön beküldte. Semmi kifigurázni valót benne nem találtunk. — S. R. A műfordítás mulatságos. — N. F. Nem elmés. — R. Á. Elejébe támadott a jó Cs. bácsi. — Alexander. A 13-as szám nem jó szám. Hogy ominosus voltát megtörjük, egyet közlünk belőlük. — „Coccolori.“ Már miért tudjon ez a talián kökler jól magyarul? Ha megeszi a kőcot és köpköd malomköveket, megfelelt a kötelességének. — B. Régi tréfa az nagyon. — Polyander. Egynél több muzsával szőni viszonyt, szabad, ha a muzsáknak is ugy tetszik. Egyéb tekintetben vasikalapos elveink vannak. — Cz. J. Bevált. — Rhd. Lapunkban senkinek sincs rovat-monopoliuma. Aki mihez szólhat, tegye bátran, föltéve hogy elmésen is. Ön ilyen cselekszik. — Z. S. Az éllel irt verset érleltetjük. Más fordulatot szeretnénk a végén. Azok az ifjak szívesen járnak el a színházakba is és színház után természetesen még szívesebben »amoda«. Tán elég volna: az ifju defraudans uraknak csupán az e helyeken kifejtett működését rajzolni. Jól mondja Seiffensteiner Solomon: »o fűvárosi szerkesztő cikket honorál, o vidéki pedig konyorál.« (Persze ez se mindig.) — R. L. Magyar-Francozia bizt. társaság.

Felelős szerkesztő: CSICSERI BORS.

Miként óvakodhatunk a csalódásoktól az általános közkedveltségű Brandt **Rich**-féle svájci labdacok vásárlásánál? Azáltal, hogy mindenekelőtt a »Rich.« keresztnévre kell a fősulyt fektetnünk. Továbbá a svájci labdacok barátai igen jól tudják, hogy minden doboz használati utasítással van körülvéve, s ezt egy keskeny gummiszalag szoritja hozzá; vételkor tehát vegyük le ezen használati utasítást, s rögtön győződünk meg: vajjon a kerek veres ragjegyén a keresztben bele van-e fekete betűkkel nyomtatva »Brandt Rich. gyógyszerész-féle svájci labdacok.« — A veres alap közepében e fehér keresztnek, s azon Brandt **Rich**. névalírásnak kell állani. — A ki egész biztonságban akar lenni, az vágja ki lapjából ezen pár sort, s vétel alkalmával hasonlítsa azt egybe! Ára 70 kr a gyógyszerárakban. 24